

Dar božji.

Visoko na gori blizu sv. Jošta na Štajerskem je delal kmet s svojo ženo na Špolji. Vročina je bila huda, pot jima je tekel curkoma z ogorelega obraza. Menila se nista skoro nič, molčeča sta opravljala svoje delo. Kar vrže kmet motiko na tla ter sede na koncu njive blizu visoke skale pod košato drevo. Kmalu sede žena k njemu ter reče: „Danes je pa res strašno soparno!“ — „E, kaj soparno,“ odgovori mož, „vročina bi me ne strašila, da bi le vedel, čemu se ukvarjava. Ko naju ponesó na pokopališče, smijali se bodo dediči za nama, saj nimava svojih otrok!“ — „Ne žaluj,“ tolaži ga žena. „Bog nama ni dal otrok, on vže vé, kako je najbolje za naju!“

Počasi se razvedri možu zopet lice. V prijaznem pogovoru si odpočijeta in pojužinata. Vže sta hotela zopet na delo, kar zašumé nad njima peroti velikanskega ptiča. Osupnena se ozreta k višku. Brkasti sèr je plaval proti skali, v krempljih je nesel nekaj belega. „Gotovo je ukradel na Pohorji jagnje,“ reče kmet svojej ženi. Obá opazujeta roparja. „Ali to pa vender ni podobno nobenej živali,“ reče žena za nekaj časa. V tem priplava ptič proti skali, da bi se odpočil od daljnega letanja. V krempljih je nosil otroka zavitega v plenice.

Komaj je sedel ropar na skalo, skočita zakonska izpod drevesa, vpijeta in mahata z motikama in prepodita res ptiča. Na skali pa najdeta otroka. Strašni kremplji so se bili zabódlí samó v plenice, otroku ni bilo nič hudega.

„Ali vidiš dete? Morda je nama pošilja Bog sam,“ pravi žena, ko se napatita z najdenčkom domóv. Oba sta bila vesela krepkega dečka; še prav jima ni bilo, ko jima reče župnik, da bode treba oznaniti vse to, ker bodo iskali stariši gotovo svojega sina. Dala sta oznaniti, kako čudno jima je poslal Bog otroka.

Vže drugi teden se oglasi mati. Visoko na Pohorji je položila svojega četrtega sina v plenicah pod grm. Kar zasliši frfotanje brkastega sèra in vidi, da jej je ukradel otroka. Radostna je pritekla po njega, ker je zvedela, da so ga našli pri sv. Joštu.

Rediteljema ni bilo po volji, da bi mati vzela sina s sebjó. Dogovarjata se in jej obljubita primerno svoto denarja, če jima pusti dete, katero jima je poslal Bog sam. Mati se vrne domóv ter pride s svojim možem nazaj. Dogovoré se, naj ostane otrok pri rediteljema, katera se zavežeta, da mu bodeta pustila po smrti svojo kmetijo.

Tako se je zgodilo.

Fr. Hubad.

Ptica, lisica in pes.

(Národna basen v Veržejih na spod. Štajerskem.)

Nekoč si je ptica na grmu napravila gnezdo in začela nesti jajca. To zapazi lisica in si misli: to bode lep zajutrek; a pustila jo je, dokler se ni iznesla. Potem pride lisica k ptici, ki je na grmu prepevala in jo pozdravi: dobro jutro,